

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1876/2021
07.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тања Минчић Марковић, адвокат из ..., против туженог „Ниш експрес“ а.д. Ниш, чији је пуномоћник Душан Живковић, адвокат из ..., ради враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1324/2021 од 14.04.2021. године, у седници већа одржаној 07.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1324/2021 од 14.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2181/2020 од 16.12.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да га врати на рад и призна му сва права по основу рада почев од 26.01.2018. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 32.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1324/2021 од 14.04.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Нишу П1 2181/2020 од 16.12.2020. године, тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и наложено туженом да тужиоца врати на рад и призна му сва права по основу рада почев од 26.01.2018. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 154.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 87/18), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Указивање ревидента на битну повреду одредабе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП није било предмет оцене овог суда, јер се ради о повреди која се не може сматрати ревизијским разлогом у смислу одредбе члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време по основу уговора о раду бр. .. од 06.04.2015. године на пословима На основу Уговора о закупу пословног простора и пословнотехничкој сарадњи бр. .. од 28.04.2015. године, тужилац је Анексом уговора о раду број .. од 26.10.2017. године привремено упућен на рад код другог послодавца „Технички преглед безбедност плус“ д.о.о. Чамурлија. Тим анексом уговорено је да му мирују права и обавезе из радног односа код туженог док трају разлози за његово упућивање код другог послодавца, за период од 27.10.2017. године до 26.01.2018. године, да тужилац има право да се врати на рад код туженог, а тужени се обавезао да тужиоца врати на рад по истеку рока на који је упућен. Тужилац је са послодавцем код кога је упућен закључио уговор о раду број .. од 26.10.2017. године на одређено време за период од 27.10.2017. године до 26.01.2018. године ради обављања послова радног места „...“, са којим је 09.12.2017. године закључио споразум о престанку радног односа број .. према коме му престаје радни однос код овог послодавца са истим датумом. Тужилац је у јануару 2018. године више пута покушавао да се врати на рад код туженог и при том му је из кадровске службе речено да му враћање на рад није дозвољено.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредаба члана 79. и 174. Закона о раду оценио да тужилац неосновано захтева враћање на рад код туженог будући да је закљученим споразум о престанку радног односа 09.12.2017. године са послодавцем код кога је био упућен, изразио вољу да му престане радни однос пре истека рока на који је заснован, након чега у преклузивном року од 15 дана није захтевао да се врати на рад код туженог послодавца, због чега одбија тужбени захтев.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиоца. Према становишту тог суда, тужени је у обавези да тужиоца врати на рад с обзиром на то да је анексом уговора о раду уговорено да тужиоцу мирују права и обавезе из радног односа код туженог док трају разлози за његово упућивање код другог послодавца за период од 27.10.2017. године до 26.01.2018. године и да је истим анексом уговора предвиђена обавеза туженог да по истеку тог рока врати тужиоца на рад, при том имајући у виду да тужени није спровео поступак, нити је донео решење о престанку радног односа.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право.

Према одредби члана 174. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 75/14), запослени може да буде привремено упућен на рад код другог послодавца на одговарајући посао ако је привремено престала потреба за његовим радом, дат у закуп пословни простор или закључен уговор о пословној сарадњи, док трају разлози за његово упућивање, а најдуже годину дана. Са послодавцем код кога је привремено

упућен на рад, закључује уговор о раду на одређено време. У том случају запосленом мирују права и обавезе код послодавца који га је упутио на рад код другог послодавца, са правом да се врати на рад у року од 15 дана, по истеку рока на који је упућен, у складу са одредбом члана 79. став 1. тачка 3. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, Анексом уговора о раду од 26.10.2017. године, закљученог применом одредаба члана 171. став 1 тач. 3 и члана 174. Закона о раду, јасно је уговорен начин и време испуњења обавезе туженог послодавца да тужиоца врати на рад, а која се везује за истек периода мировања права и обавезе из радног односа тужиоца. Због тога за остваривање права тужиоца да настави да ради код туженог није од значаја закључен споразум о престанку радног односа са послодавцем код кога је тужилац био привремено упућен на рад, како то правилно закључује другостепени суд.

Неосновано тужени у ревизији оспорава начин остваривања предметног права запосленог код послодавца. Наиме, закон не прописује обавезу запосленог да свом послодавцу достави писани захтев за враћање на рад, већ може и на било који други начин или радњом да манифестује намеру да се користи тим правом, као у конкретном случају усменим путем код послодавца и подношењем благовремене тужбе. Осим тога, тужилац коме су мировала права и обавезе које се стичу на раду и по основу рада, у радном односу је код туженог послодавца и истеком периода мировања активирају се права и обавезе из уговора о раду, при том имајући у виду да у конкретном случају тужени није донео решење о престанку радног односа тужиоцу применом неког од разлога прописаних чланом 175. Закона о раду. Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**